

KLIMATY

ŚW. ANNY

Nr 590/ 28 czerwca 2020 ISSN 2080-0010
XIII Niedziela Zwykła

LITURGIA SŁOWA

PIERWSZE CZYTANIE

2 Krl 4, 8-12a. 14-16a

Czytanie z Drugiej Księgi Królewskiej: Pewnego dnia Elizeusz przechodził przez Szunem. Była tam kobieta bogata, która zawsze nakłaniała go do spożycia posiłku. Ilekroć więc przechodził, udawał się tam, by spożyć posiłek. Powiedziała ona do swego męża: «Oto jestem przekonana, że świętym mężem Bożym jest ten, który ciągle do nas przychodzi. Przygotujmy mały pokój na górze, obmurowany, i wstawmy tam dla niego łóżko, stół, krzesło i lampę. Kiedy przyjdzie do nas, to tam się uda». Gdy więc pewnego dnia Elizeusz tam przyszedł, udał się na górę i tam ułożył się do snu. I powiedział do Gechaziego, swojego sługi: «Co można uczynić dla tej kobiety?» Odpowiedział Gechazi: «Niestety, ona nie ma syna, a mąż jej jest stary». Rzekł więc: «Zawołaj ją!» Zawołał ją i stanęła przed wejściem. I powiedział: «O tej porze za rok będziesz pięciła syna».

Oto słowo Boże

PSALM RESPONSORYJNY

Ps 89 (88), 2-3. 16-17. 18-19

Na wieki będą sławił łaski Pana

O łaskach Pana będę śpiewał na wieki, †
Twą wierność będę głosił moimi ustami *
przez wszystkie pokolenia.

Albowiem powiedziałeś: †
«Na wieki ugruntowana jest łaska», *
utrwaliłeś swą wierność w niebiosach.

Błogosławiony lud, który umie się cieszyć *
i chodzi, Panie, w blasku Twojej obecności.
Cieszą się zawsze Twym imieniem, *
Twoja sprawiedliwość ich wywyższa.

Bo Ty jesteś blaskiem ich potęgi, *
a przychyłność Twoja dodaje nam mocy.
Bo do Pana należy nasza tarcza, *
a król nasz do Świętego Izraela.

DRUGIE CZYTANIE

Rz 6, 3-4. 8-11

Czytanie z Listu Świętego Pawła Apostoła do Rzymian: Bracia: My wszyscy, którzy otrzymaliśmy chrzest zanurzający w Chrystusa Jezusa, zostaliśmy zanurzeni w Jego śmierć.

DRUGIE CZYTANIE

Rz 6, 3-4. 8-11

Czytanie z Listu Świętego Pawła Apostoła do Rzymian: Bracia: My wszyscy, którzy otrzymaliśmy chrzest zanurzający w Chrystusa Jezusa, zostaliśmy zanurzeni w Jego śmierć. Zatem przez chrzest zanurzający nas w śmierć zostaliśmy razem z Nim pogrzebani po to, abyśmy i my postępowali w nowym życiu – jak Chrystus powstał z martwych dzięki chwale Ojca. Otóż, jeżeli umarliśmy razem z Chrystusem, wierzymy, że z Nim również żyć będziemy, wiedząc, że Chrystus, powstawszy z martwych, już więcej nie umiera, śmierć nad Nim nie ma już władzy. Bo to, że umarł, umarł dla grzechu tylko raz, a że żyje, żyje dla Boga. Tak i wy rozumieście, że umarliście dla grzechu, żyjecie zaś dla Boga w Chrystusie Jezusie.

Oto słowo Boże

DŹK 'DFN98 '9K 5 B; 9 @

Por. 1 P 2, 9

Jesteście królewskim kapłaństwem, świętym narodem. Ogłaszajcie dzieła potęgi Tego, który was wezwał do swojego przedziwnego światła.

EWANGELIA

Mt 10, 37-42

Słowa Ewangelii według Świętego Mateusza: Jezus powiedział do swoich apostołów: «Kto kocha ojca lub matkę bardziej niż Mnie, nie jest Mnie godzien. I kto kocha syna lub córkę bardziej niż Mnie, nie jest Mnie godzien. Kto nie bierze swego krzyża, a idzie za Mną, nie jest Mnie godzien. Kto chce znaleźć swe życie, straci je, a kto straci swe życie z mego powodu, znajdzie je. Kto was przyjmuje, Mnie przyjmuje; a kto Mnie przyjmuje, przyjmuje Tego, który Mnie posłał. Kto przyjmuje proroka jako proroka, nagrodę proroka otrzyma. Kto przyjmuje sprawiedliwego jako sprawiedliwego, nagrodę sprawiedliwego otrzyma. Kto poda kubek świeżej wody do picia jednemu z tych najmniejszych, dlatego że jest uczniem, zaprawdę, powiadam wam, nie utraci swojej nagrody».

Oto Słowo Pańskie

W Klimatach:

2020 - Rok Jana Pawła II -

Papież rodziny 2

Uroczystość świętych Apostołów Piotra i Pawła -

Spotkania Pawła z Piotrem 3

Pierwszy czwartek, piątek i sobota miesiąca lipca 2020 r. 4

Adoracja Najświętszego Sakramentu w Kaplicy św. Anny 4

KOMENTARZ

„Kto przyjmuje proroka jako proroka, nagrodę proroka otrzyma” mówi nam dzisiaj Jezus w Ewangelii. Słowa te wypełniły się w Szunem wobec bogatej kobiety i jej starego męża. Prorok Elizeusz obiecał jej syna. Była to odpowiedź Elizeusza na bezwarunkowe dobro jakie wyświadczyła mu owa kobieta.

Ta historia z Księgi Królewskiej i słowa Jezusa z Ewangelii wzywają nas dzisiaj do hojności w dawaniu dobra, do bezinteresowności w okazywaniu pomocy. Owa hojność i bezinteresowność otwierają nas, niejako robią przestrzeń na dar Boży, który Bóg przeznaczył dla nas. I pamiętajmy hojność Boga jest niewyobrażalna. Tylko czy zrobimy w sobie miejsce, by go przyjąć? „Kto poda kubek świeżej wody..., nie utraci swojej nagrody”.

Ks. Tomasz Lis

«Kto poda kubek świeżej wody do picia jednemu z tych najmniejszych, dlatego że jest uczniem, zaprawdę, powiadam wam, nie utraci swojej nagrody». (Mt 10,42)

Papież rodziny

Podczas Mszy Świętej kanonizacyjnej, w swojej homilii papież Franciszek przypominał o tym, iż to sam Jan Paweł II chciał być zapamiętany przez potomnych jako papież rodziny. I rzeczywiście jest w tym *przydomku* jakaś niewiarygodna moc i ładunek emocjonalny. Święty Jan Paweł II jako Następca Św. Piotra, przez prawie 27 lat pontyfikatu uczynił dla rodziny tak wiele. Rzec można, iż więcej niż jego poprzednicy, choć najprawdopodobniej wynikało to z faktu iż w żadnych czasach przed nim Rodzina ludzka nie była tak bardzo zagrożona i atakowana, jak pod koniec XX wieku. To Jan Paweł II w swojej adhortacji postsynodalnej *Familaris Consortio* definiował jak należy rozumieć rodzinę. Już sam ten fakt budził głosy sprzeciwu wśród wrogów normalnej rodziny i tradycji. W wielu momentach swego pontyfikatu wyrażał troskę o rodzinę, ubiegał się o jej prawa, przypominał jej obowiązki i zachęcał wszystkich do budowania trwałych struktur prawnych by chronić rodziny na całym świecie. Wyrażał to poprzez liczne dokumenty, homilie, przemówienia, spotkania i specjalne Międzynarodowe Kongresy Rodzin organizowane co kilka lat.

Troska o rodzinę

Wiązała się przede wszystkim z uznaniem jej za początek i podstawę życia indywidualnego i społecznego każdego człowieka. Ojciec Święty wpisywał rodzinę w dobro wspólne ludzkości.

Św. Jan Paweł II dokonał precyzyjnego zdefiniowania natury i struktury rodziny. Nie można bowiem otaczać ochroną prawną instytucji, która jest niedostatecznie określona sama w sobie i w społeczeństwie. Niezastąpioną rolę w strukturze rodziny pełni małżeństwo. Jest ono jej koniecznym początkiem. Za pierwszy i naturalny związek społeczności ludzkiej należy uważać tylko rodzinę, opartą na związku małżeńskim zawartym dobrowolnie, jedynym i nierozdzielalnym. Rodzina powstaje wówczas, gdy rzeczywistość się przymierze małżeńskie, które otwiera małżonków na dożgonną wspólnotę miłości i życia, dopełniając się w sposób specyficzny przez zrodzenie potomstwa. W ten sposób "komunia" małżonków daje początek wspólnocie, jaką jest rodzina. (List do Rodzin 02.02.1994). Ojciec Święty wyraźnie podkreślał, że tylko mężczyzna i kobieta, te dwa somatycznie zróżnicowane podmioty, uczestniczyć mogą na równi w przekazywaniu życia. Zdolność ta odzwierciedla osobową konstytucję człowieka i małżeństwa.

Uznanie małżeństwa jako podstawy rodziny wymaga objęcia go i jego istotnych cech szczególną ochroną prawną.

Dla Jana Pawła II dobrem wspólnym małżonków jest miłość, wierność i uczciwość małżeńska oraz trwałość ich związku - aż do śmierci. To dobro obojga, które jest równocześnie dobrem każdego z nich, ma z kolei stać się dobrem ich dzieci. Dobro małżonków będzie zatem dobrem rodziny oraz dobrem wspólnym, a wszystko, co stanowi dobro wspólne wymaga popierania i ochrony przez państwo i jego ustawodawstwo.

Zadanie i funkcja rodziny

Zasadniczym zadaniem rodziny jest służba życiu. Rodzina jest wspólnotą życia, a jej podstawową funkcją jest przekazywanie życia.

Istotną funkcją rodziny jest też wychowanie dzieci. Jan Paweł II wyraźnie wskazuje wagę tej funkcji i niezastąpioną rolę rodziców w wychowaniu dzieci. Widzi ją jako prawo rodziny. Według Ojca Św. zadanie wychowania wypływa bowiem z najbardziej pierwotnego powołania małżonków. Prawo-obowiązek rodziców do wychowywania dzieci jest pierwotny i uprzywilejowany w stosunku do zadań wychowawczych innych osób, wyklucza zastępstwo i jest niezbywalny, dlatego nie może być całkowicie przekazany innym, ani przez innych zawłaszczony (adhortacja *Familaris Consortio* 36).

Rodziny - zachęcał Ojciec Święty - powinny podejmować rozmaite dzieła służby społecznej, zwłaszcza dla ubogich. Do zadań społecznych rodziny należy również, w rozumieniu Jana Pawła II, wyrażanie opinii w formie interwencji politycznej. Rodziny winny więc zabiegać jako pierwsze o to, ażeby prawo i instytucje państwowe nie tylko nie naruszały praw i obowiązków rodziny, ale by je popierały i działały na ich rzecz.

Dobro rodziny

Jan Paweł II wielokrotnie zachęcał rządy krajów do tego, by wyznacznikiem ich działania było kierowanie się dobrem rodziny i respektowanie jej praw.

Wyrazem tego winna stać się odważna polityka społeczno-rodzinna, którą Ojciec Św. uznał za przyszłość i nadzieję rozwoju państw. W ujęciu tym władze państwowe posługując się odpowiednio ukształtowanym systemem prawnym, przy udziale samorządów, placówek oświatowych, środków masowego przekazu, organizacji pozarządowych, winny stworzyć warunki stabilnego rozwoju rodzin. Władze państwowe uwzględniać muszą też specyficzne potrzeby tych rodzin, które znalazły się w sytuacjach nietypowych, szczególnych, niepełnych, wychowujących dzieci niepełnosprawne, borykających się z trudnościami zewnętrzными. Szczególną troską powinny być otoczone rodziny wielodzietne.

Wszelkie działania władzy wobec rodziny winny odpowiadać zasadzie pomocniczości: wszędzie tam, gdzie rodzina jest samowystarczalna, nie należy jej wyręczać. Interwencjonizm państwowy byłby wówczas szkodliwy - byłby wyrazem nie poszanowania, a negacji praw rodziny. Stosunki rodzina - państwo powinny opierać się zatem na autonomii i suwerenności, aby rodzina mogła być niezależna i samowystarczalna w realizacji swoich społecznych zadań.

Święty Jan Paweł II ułożył modlitwę za rodziny, niech jej tekst przytoczony na końcu tego artykułu, stanie się dla nas wszystkich często odmawianą modlitwą za nasze rodziny:

Ks. dr Jacek Połowianiuks

Modlitwa za rodziny

Boże, od którego pochodzi wszelkie ojcostwo w niebie i na ziemi, Ojcze, który jesteś Miłością i Życiem.

- Spraw, aby każda rodzina na ziemi stawała się przez Twego Syna Jezusa Chrystusa „narodzonego z Niewiasty” prawdziwym przybytkiem życia i miłości dla coraz to nowych pokoleń.

- Spraw, aby Twoja łaska kierowała myśli i uczynki małżonków ku dobru ich własnych rodzin i wszystkich rodzin na świecie.

- Spraw, aby młode pokolenie znajdowało w rodzinach mocne oparcie dla swego człowieczeństwa i jego rozwoju w prawdzie i miłości.

- Spraw, aby miłość umocniona łaską Sakramentu Małżeństwa okazywała się mocniejsza od wszelkich słabości i kryzysów, przez jakie nieraz przechodzą nasze rodziny.

- Spraw wreszcie – błagamy Cię o to za pośrednictwem Świętej Rodziny z Nazaretu – ażeby Kościół wśród wszystkich narodów ziemi mógł owocnie spełniać swe posłannictwo w rodzinach i poprzez rodziny.

Ty, który jesteś Życiem, Prawdą i Miłością w jedności Syna i Ducha Świętego. Amen.

Uroczystość świętych Apostołów Piotra i Pawła

W jednym i tym samym dniu czcimy męczeństwo dwóch Apostołów. Oni też stanowili jedno. Chociaż cierpieli w różnych dniach, stanowili jedno. Piotr wyruszył pierwszy. Za nim podążył Paweł. Obchodzimy dziś uroczystość Apostołów uświęconą ich własną krwią. Umiłujmy zatem ich wiarę, życie, trudy, cierpienia, świadectwo i naukę" — głosił przed wiekami w kazaniu ku czci Piotra i Pawła św. Augustyn.

Spotkania Pawła z Piotrem

Pierwsze spotkanie Pawła z Piotrem mogło mieć miejsce w Jerozolimie w związku z prześladowaniem chrześcijan w tym mieście na początku lat trzydziestych I w. po Chr. Paweł czterokrotnie przyznaje w swoich listach, że prześladował Kościół (Ga 1,13.23; 1 Kor 15,9 i Flp 3,6). Prześladowaniami w Jerozolimie zagrożony był również Apostoł Piotr.

W Jerozolimie

Do pierwszego oficjalnego spotkania Pawła, już jako chrześcijanina, z Piotrem doszło w Jerozolimie po "wydarzeniach damasceńskich" (nawrócenie Pawła i powołanie go na Apostoła przez zmartwychwstałego Chrystusa — Dz 9,1—19) i po powrocie z Arabii. Piotr był bowiem pierwszym i najważniejszym świadkiem zmartwychwstałego Chrystusa (por. 1 Kor 15,5; Łk 24,34). Należał też do "filarów Kościoła" (Ga 2,9). Dlatego Pawłowi tak bardzo zależało na tym spotkaniu. Łukasz w Dz 9,26—30 pisze o trudnościach, jakie Paweł, nowy wyznawca Chrystusa, znany w Jerozolimie jako największy wróg Kościoła, musiał pokonać, by spotkać się z Piotrem. "Kiedy Paweł przybył do Jerozolimy, próbował się przyłączyć do uczniów, lecz wszyscy się go bali, nie wierząc, że jest (także) uczniem. Dopiero Barnaba przygarnął go i zaprowadził do Apostołów. Opowiedział im, jak w drodze (do Damaszku) Paweł ujrzał Pana, który przemawiał do niego, i z jaką siłą przekonania (Paweł) nauczał w Damaszku w imię Jezusa. Paweł przemawiał też i rozprawiał z hellenistycznymi (Żydami), którzy usiłowali go zgładzić. Bracia (chrześcijanie) dowiedzieli się jednak o tym i odprowadzili go do Cezarei i wysłali do Tarsu" (Dz 9,26—30).

Po raz kolejny Paweł mógł się spotkać z Piotrem w Jerozolimie w połowie lat 40. (przed I wyprawą misyjną), gdy razem z Barnabą przyniósł kolektę z Antiochii Syryjskiej dla nawiedzonych klęską głodu braci w wierze mieszkających w Judei.

Do kolejnego spotkania Pawła z Piotrem w Jerozolimie doszło około roku 50. po Chr., w związku z Soborem Apostolskim. Miała na nim zostać rozstrzygnięta sprawa większego otwarcia się na ewangelizację pogan i zwolnienia ich od przestrzegania zwyczajów żydowskich, głównie obrzezania. O swoim wystąpieniu Paweł wspomina w Ga 2,5. Apostołowie uznali wówczas, iż poganie, którzy przyjęli chrzest od Pawła nie będąc obrzezanymi i nie zachowując przepisów Prawa Mojżeszowego, są na równi z judeochrześcijanami autentycznymi i pełnymi członkami Kościoła. Paweł wyraził to pozytywne rozstrzygnięcie słowami: "Jakub, Kefas (Piotr) i Jan, uważani za filary Kościoła, uznawszy daną mi łaskę, podali mnie i Barnabie prawicę, na znak wspólnoty, abyśmy szli do pogan" (Ga 2,9).

Czy w czasie innych odwiedzin Kościoła jerozolimskiego przez Pawła dochodziło do spotkania z Piotrem, nie wiadomo.

W Antiochii Syryjskiej

W czasach apostołskich Antiochia, jako dawna stolica Seleucydów, była siedzibą wielkocesarstwa rzymskiego — legata cesarza Augusta — i należała do największych miast imperium. Chrześcijaństwo zaczęło się tam rozwijać w połowie lat 30. I w. po Chr., głównie dzięki pracy ewangelizacyjnej Barnaby i Pawła. Tam też po raz pierwszy wyznawców Chrystusa nazwano chrześcijanami (por. Dz 11,19—26).

Już po Soborze Jerozolimskim, około 50 r. po Chr., miał miejsce w Antiochii Syryjskiej pewien incydent, o którym wspomina Paweł w Ga 2,11n. Wtedy właśnie doszło do kontrowersyjnego spotkania Pawła z Piotrem: "Gdy Kefas (Piotr) przybył do Antiochii — pisze Paweł — otwarcie mu się sprzeciwiłem, bo na to zasłużył". Piotr w Antiochii spożywał posiłki wspólnie z chrześcijanami pochodzącymi z pogaństwa. Kiedy jednak pojawili się tam wysłannicy z Jerozolimy, reprezentujący ochrzczonych Żydów przeciwnych kontaktom z poganami (tak zwani żydujący), Piotr zaczął wycofywać się ze wspólnych posiłków, by nie dawać powodów do nowych konfliktów i nieporozumień. To samo uczynił Barnaba i inni chrześcijanie antiocheńscy. Paweł wystąpił wówczas zdecydowanie przeciw brakowi konsekwencji w ich postępowaniu (por. Ga 2,11—14). Ostrość i zdecydowanie wystąpienia Pawła świadczy o wyjątkowej pozycji Piotra w pierwotnym Kościele. Pawłowi zależało bowiem, by ten "filar Kościoła" nie był chwiejny w postępowaniu. Głoszona przez Pawła nauka Ewangelii wcale nie była różna od nauczania Piotra. Paweł zaś szukał dla swojej pracy misjonarskiej uznania Piotra (por. Ga 2,9).

Na wyjątkową pozycję Piotra w Kościele antiocheńskim może wskazywać również nazwa miejsca gromadzenia się pierwszych chrześcijan w tym mieście — grotę św. Piotra. Ta skalna jaskinia, znajdująca się u podnóża góry Mons Silpius, służyła miejscowym wierzącym jako kościół domowy. Tam z pewnością doszło do trudnego spotkania Pawła z Piotrem. Miejsce to krzyżowcy przekształcili w XIII w. w kościół św. Piotra, budując przed grotą olbrzymią fasadę z rozetami. Współcześni chrześcijanie w tym starożytnym kościele, zachowanym do dziś w pierwotnej formie, ustawili statwę św. Piotra, podkreślając prymat tego Apostoła, potwierdzony również w tym miejscu przez św. Pawła.

El Greco, „Święci Piotr i Paweł”(XVI wiek)

W Rzymie

Czy doszło do spotkania Pawła z Piotrem w Rzymie — tego na pewno nie wiemy, chociaż teoretycznie istnieje taka możliwość. Paweł przybył do Rzymu po raz pierwszy jako więzień w 60 r. po Chr. Według Dz 28,30, przez dwa lata mieszkał w wynajętym przez siebie lokalu, służącym jako więzienie domowe, gdzie przyjmował wszystkich, którzy do niego przychodzili. Przypuszcza się, że dom ten leżał nad Tybrem w dzielnicy żydowskiej, między teatrem Marcellusa i Pompejusza, niedaleko synagogi. Jak głosi tradycja, dom Pawła znajdował się przy nadbrzeżnej ulicy "piaskowej". W średniowieczu zamieniono go na kaplicę i wybudowano kościół, nazywany San Paulo alla Regola.

Powtórnie osadzono Pawła w innym więzieniu, Mamertyńskim, mieszczącym się między Forum Romanum i Kapitołem ok. 67. r. po Chr., wspólnie z pospolitymi przestępcami. Skazany na śmierć, jako obywatel rzymski, został ścięty w miejscu zwanym Tre Fontane (trzy fontanny — dzisiaj: Eur), a pochowano go przy drodze Ostyjskiej poza murami miasta. Nad jego grobem od czasów konstantyńskich (IV w.) wznosi się wspaniała bazylika.

Kiedy przybył i gdzie przebywał w Rzymie Apostoł Piotr, o tym również nie wiemy nic pewnego. Starożytna tradycja głosi, że Piotr związany był z Wiecznym Miastem od 42 r. po Chr., ale jako wędrowny głosiciel Ewangelii mógł wielokrotnie opuszczać Rzym, aby po 25 latach ostatecznie tu ponieść śmierć męczeńską. Przebywając w Rzymie, Piotr mógł zamieszkiwać na Zatybrzu, bo żyło tam najwięcej chrześcijan, albo na Awentynie u małżonków Pryscylli i Akwili (dziś: kościół św. Pryski), gdzie ewentualnie spotykał również Pawła. ▶

XIII Niedziela Zwykła – 28 czerwca 2020 r.

1. Nabożeństwo czerwcowe zostanie odprawione o godz. 17.00. Po nabożeństwie modlić się będziemy za zmarłych polecających w wypominkach rocznych.
2. W tym tygodniu przypada I czwartek, I piątek miesiąca i I sobota miesiąca.
3. W tym tygodniu przypadają następujące wspomnienia liturgiczne:
 - w poniedziałek, 29 czerwca, uroczystość św. Apostołów Piotra i Pawła,
 - w piątek, 3 lipca, święto św. Tomasza Apostoła.
 Wszystkim obchodzącym w tym tygodniu

imieniny, składamy życzenia błogosławieństwa Bożego i wszelkiej pomyślności w życiu osobistym i zawodowym.

4. Miłosiernemu Bogu polecamy zmarłych w minionym miesiącu naszych parafian: śp. Zdzisława Juszczyka, śp. Eugenia Kafarowską, śp. Jadwigę Wiśniewską, śp. Cezarego Eugeniusza Ruszkowskiego, śp. Ireneusza Józefa Gierczaka, śp. Juliusza Laudańskiego.

Wieczny odpoczynek racz im dać Panie a światłość wiekuista niechaj im świeci. Niech odpoczywają w pokoju wiecznym. Amen.

dokończenie ze str. 3

Spotkania Pawła z Piotrem

Inne tradycje mówią o domu Marka przy Kapitolu lub o willi zamożnego przyjaciela — Pudensa (dziś kościół św. Pudencjana) na wzgórzu Esquilino. Z 2 P 5,13 wiadomo, że Piotr pisząc list do chrześcijan w Azji Mniejszej, przebywał w stolicy cesarstwa.

Z listów Klemensa Rzymskiego oraz Ignacego Antiocheńskiego do Rzymian pisanych w II w. po Chr. wynika, że zarówno Piotr, jak i Paweł przebywali w Rzymie za panowania Nerona i przeżywali uwięzienie poprzedzające wykonanie wyroku śmierci. Według starożytnych świadectw obydwaj Apostołowie zginęli w czasie prześladowania chrześcijan przez cesarza Nerona w latach 64—67 po Chr. Piotr został ukrzyżowany głową w dół w dzielnicy Watykan, która obejmowała cyrk Nerona (dzisiaj: Plac św. Piotra) oraz wzgórze Montorio i Gianicolo (Mons Aureus). Pagórek ten, podobnie jak cyrk Nerona, uważa się również za miejsce ukrzyżowania Apostoła. Zaś tam, gdzie wznosi się obecnie Bazylika św. Piotra na Watykanie, w starożytności znajdował się cmentarz, na którym według badań naukowych i tradycji poświadczonej kultem oraz budową kościołów, pochowano Piotra.

ks. Józef Kozyra; GN 25/2001

Źródło:

<https://kosciol.wiara.pl/doc/490360.Swieci-Piotr-i-Pawel>

PIERWSZY CZWARTEK 2 lipca 2020 r. godz. 17.00

Msza św. wotywna o Chrystusie Najwyższym i Wiecznym Kapłanie w intencji księży pracujących w naszej parafii, po Mszy św. koronka do Miłosierdzia Bożego.

W tym dniu, w sposób szczególny, modlimy się o powołania kapłańskie.

PIERWSZA SOBOTA 4 lipca 2020 r. godz. 7.00

Msza Święta w intencji wynagradzającej Maryi błaznierstwa tych, którzy urągają Jej bezpośrednio w Jej świętych wizerunkach.

Po Mszy św. Różaniec i rozważanie jednej z tajemnic Różańca przez 15 minut.

PIERWSZY PIĄTEK 3 lipca 2020 r.

Msza św. wotywna o Najśw. Sercu Pana Jezusa o godz. 12.00.

Z sakramentu pokuty i pojednania można będzie skorzystać od godz. 16.00.

O godz. 18.00. zostanie odprawiana Msza św. z intencją wynagradzającą Bożemu Sercu.

Po Mszy zostanie odprawione Nabożeństwo Pierwszopiątkowe, prowadzone przez wspólnotę Odnowy w Duchu Świętym.

Zapraszamy wszystkich Parafian do wspólnej

Rzymskokatolicka Parafia pw. św. Anny w Wilanowie

ul. Kolegiacka 1, 02-946 Warszawa
tel./fax 22 842 18 01
(tel. czynny w godzinach pracy kancelarii)

Kancelaria czynna:

pn., śr., pt. - godz. 16.00 - 19.00
wt., czw. - godz. 8.0 - 11.00

BNP Paribas Bank Polska SA
- Oddział w Warszawie,
ul. Konstancińska 2, 02-942 Warszawa
Nr rachunku:
87 1600 1374 1846 8491 8000 0001

www.parafiawilanow.pl
e-mail: kancelaria@parafiawilanow.pl
Facebook: @ParafiaWilanowAnna

Redakcja: ela.wrotek@gmail.com

Wydawca: Fundacja Ecclesia Villanovensis

Adoracja Najświętszego Sakramentu w Kaplicy św. Anny

we ŚRODĘ w godz. 7.30-21.00
w CZWARTEK w godz. 7.30-24.00
w PIĄTEK w godz. 7.30-19.00

Intencja różańcowa Kół Żywego Różańca

od 14.06.2020 do 12.07.2020

Modlmy się za naszą Ojczyznę,
aby rozwijała się w pokoju i dobrobycie,
a nauki Jana Pawła II
były dla wszystkich
drogowskazem.